

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.VII.45.019/2026/8.

A Kúria a felperes1 felperesnek a Nógrád Vármegyei Kormányhivatal alperes ellen munkaügyi bírsággal kapcsolatban indított közigazgatási perében a Budapest Környéki Törvényszék 105.K.700.360/2025/10. számú jogerős ítéletével szemben a felperes által 14. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján folyamatban volt felülvizsgálati eljárásban meghozta a következő

kijavító végzést

A Kúria a 2026. május 26. napján kelt Kfv.VII.45.019/2026/6. számú ítéletének bevezető részét az alábbiak szerint kijavítja:

„A felperes képviselője: Harsányi Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: Dr. Harsányi Ádám Marcell (Harsányi Ügyvédi Iroda, cím1).”

A kijavító végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A Kúria a felperes jogi képviselőjének kijavítás iránti kérelme folytán észlelte, hogy a 2026. május 26. napján kelt Kfv.VII.45.019/2026/6. sorszámú ítéletének bevezető része hibás, tévesen tartalmazza a felperes képviselőjét, ezért azt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó polgári

perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 352. § (1) bekezdése alapján kijavította.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 116. § d) pontja].

Budapest, 2026. július 21.

Dr. Varga Zs. András s.k.

a tanács elnöke

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

ítélete

Az ügy száma: Kfv.VII.45.019/2026/6.

A tanács tagjai: Dr. Varga Zs. András a tanács elnöke

Dr. Cséffán József előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán bíró

Dr. Remes Gábor bíró

Dr. Szilas Judit bíró

A felperes: felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: Fiák Ügyvédi Iroda Harsányi Ügyvédi Iroda

Marcell
eljáró ügyvéd: Dr. Fiák István Dr. Harsányi Ádám

(cím3) (cím1)*

Az alperes: Nógrád Vármegyei Kormányhivatal

(cím4)

Az alperes képviselője: Dr. Muzsnay Ágnes kamarai jogtanácsos

A per tárgya: munkaügyi bírsággal kapcsolatos közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet

benyújtó fél: A felperes

Az elsőfokú bíróság

határozatának száma: Budapest Környéki Törvényszék 105.K.700.360/2025/10.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 105.K.700.360/2025/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az esedékesség napjáig 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára. A fizetendő illeték az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a 2025. február 13. napján kelt NON/02/000164-5/2025. számú határozatában 85.376.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta a felperest arra hivatkozva, hogy a felperes, mint minősített kölcsönbeadó munkáltató érvényes, keresőtevékenység folytatására jogosító engedély nélkül foglalkoztatott tizenhat fő fülöp-szigeteki állampolgárságú munkavállalót, mint harmadik országbeli állampolgárt. A határozat indokolásában foglaltak szerint a hatóság a harmadik országbeli állampolgárok tartózkodását egyszerű ipari foglalkozású (FEOR 9310) munkakörben történő munkavállalás céljából engedélyezte. A felperes az érintett munkavállalók foglalkoztatását a munkaszerződések szerinti kábelipari gépkezelő munkakörre, 8190 FEOR számmal jelentette be az adóhatóságnak a foglalkoztatás-felügyeleti ellenőrzés megkezdését megelőzően, majd a munkavállalókat a bejelentett munkakörre kikölcsönözte, és a kölcsönbe vevő munkáltatónál gépkezelői feladatokat végeztek. A felperes 2024. június 20. napján 9310-es számra módosította az adóhatóságnak bejelentett munkakörök FEOR számát a munkaviszonyok létesítésére visszamenőleges hatállyal. Az alperes határozatát a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Flt.) 7. § (1) bekezdésében, a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 29/A § (1) és (4) bekezdéseiben, a harmadik országbeli állampolgárok beutazására és tartózkodására vonatkozó általános szabályokról szóló 2023. évi XC. törvény (a továbbiakban: Btáv.) 242. § (1)-(2) és (4) bekezdéseiben, a harmadik országbeli állampolgárok magyarországi foglalkoztatásának nem összevont kérelmezési eljárás alapján történő engedélyezéséről, az engedélyezési kötelezettség alóli mentességről, a fővárosi és megyei kormányhivatal munkaügyi központjának az összevont kérelmezési eljárásban való szakhatósági közreműködéséről, valamint a Magyarországon engedélymentesen foglalkoztatható harmadik országbeli állampolgárok magyarországi foglalkoztatásának bejelentéséről, és a munkabér megtérítéséről szóló 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 3. § (1) bekezdésében, 14. § (5) bekezdésében foglaltak megsértésére alapította. A foglalkoztatás-felügyeleti hatóság a megállapított jogszabálysértésre tekintettel a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tevékenységéről szóló 115/2021. (III. 10.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Fftv.) 19. § (1) bekezdés a) pontja alapján tételes összegű munkaügyi bírságot szabott ki, amelynek összegét a jogszabálysértéssel érintett foglalkoztatottanként, a minimálbér alapulvételeivel állapította meg. Az alperes figyelembe vette, hogy a felperessel szemben a perbeli ügyben megkezdett foglalkoztatás-felügyeleti ellenőrzést megelőzően a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság végleges határozatával a jelenlegivel azonos jogsértést állapított meg.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megsemmisítését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a tényállásfelderítési kötelezettségét, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően

értékelt, az érintett munkavállalók gépkezelő munkát nem végeztek. Kifogásolta, hogy a hatóság a tizenhat fő fülöp-szigeteki állampolgárságú munkavállaló egyikét sem nyilatkoztatta, pedig az a feladatkör meghatározása vonatkozásában szükséges lett volna. Érvelése szerint a munkavállalók rendelkeztek érvényes tartózkodási engedéllyel és az engedélyben szereplő FEOR-számnak megfelelően voltak foglalkoztatva. Az adóhatóságnak téves FEOR-számot jelentett be, adminisztrációs hiba történt. Vitatta a kiszabott bírságösszezszerűségét, mert az álláspontja szerint aránytalan és eltúlzó, az adminisztratív hiba tényét az alperesnek enyhítő körülményként kellett volna figyelembe vennie.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Döntését az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. §-ában, az Flt. 7. § (1) bekezdésében, a Korm. rendelet 3. § (1) bekezdésében, 14. § (5) bekezdésében, az Fftv.) 2. § d) pontjában, 10. § (2) bekezdés b) pontjában, 19. § (1) bekezdés a) pontjában, (2) bekezdésében, a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) és a garantált bérminimum megállapításáról szóló 508/2023. (XI. 20.) Korm. rendelet 2. § (1) bekezdésében foglaltakra alapította. Megállapította, hogy az alperes a tényállást az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és összességében is helyesen mérlegelte, és a jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a munkavállalókat a felperes nem az engedély szerinti egyszerű ipari foglalkozás elnevezésű munkakörben, hanem attól eltérő más (kábelipari gépkezelő) munkakörben foglalkoztatta. Utalt arra, hogy a felperes nem jelölte meg azt, hogy az érintett munkavállalók meghallgatásától milyen további eredmény lett volna várható, miért lett volna szükség a meghallgatásukra. A munkavégzés lényegét, azt, hogy a munkavállalók a gépeket kezelték, a felperes, a kölcsönbe vevő munkáltató és egy tanú egybehangzóan előadta. Mindezekre tekintettel a felperes alaptalanul állította, hogy a munkavállalók meghallgatása szükséges lett volna a tényállás teljeskörű felderítéséhez. A felperes megalapozatlanul sérelmezte, hogy az alperes támadott határozatában nem indokolta a munkavállalók meghallgatásának mellőzését, mert az eljárás során nem hivatkozott arra, hogy a munkavállalók valójában nem a gépeket kezelték, és nem kérte a munkavállalók tanúként meghallgatását.

A felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

[4] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Korm. rendelet 14. § (5) bekezdését, mert az elsőfokú bíróság az abban foglaltakat tévesen, formálisan értelmezte. Az érintett munkavállalók munkaszerződésében, illetve munkaköri leírásában a kábelipari gépkezelő munkakört

tüntették fel, és foglalkoztatóként a munkaviszony kezdetével, 8190 FEOR számmal bejelentette az adóhatóságnak. Az alperes a FEOR számnak az adminisztratív (formális) eltérését az engedélyben foglaltaktól automatikusan az engedély nélküli foglalkoztatás megvalósulásával azonosította, anélkül, hogy a ténylegesen végzett tevékenység tartalmát érdemben vizsgálta volna. A foglalkoztatás jogszerűsége nem kizárólag az elnevezésekből vagy adminisztratív besorolásokból vezethető le, hanem a ténylegesen végzett tevékenység tartalma az irányadó. Az elsőfokú bíróságnak a jogviszony megítélése során nem a munkaszerződésben vagy más okiratban szereplő megnevezésből, hanem abból kellett volna kiindulnia, hogy a munkavállalók a jogviszony fennállása alatt milyen tartalmú tevékenységet folytattak, és az milyen jogi jellemzőkkel bírt. A jogviszony minősítése kizárólag e tényleges tartalom okszerű értékelése alapján végezhető el.

[5] A felperes szerint a jogerős ítélet sérti az Ákr. 4. §-ában és 62. §-ában foglaltakat, mert a hatóságot teljeskörű tényállás-feltárási kötelezettség terheli, a jelen ügyben azonban az érintett harmadik országbeli munkavállalókat nem hallgatták meg annak ellenére, hogy a jogvita a tényleges munkavégzés tartalmára irányult. A felperes álláspontja szerint az alperes az általa beszerzett iratokat tévesen értelmezte és a tényállást nem tárta fel teljeskörűen, és ezt a hiányosságot az elsőfokú bíróság sem pótolta. A teljeskörűen feltárt tényállás alapján megállapítható lett volna, hogy a munkavállalók tevékenysége megfelelt az engedélyezett, "egyszerű ipari foglalkozású" munkakör (FEOR 9310) tartalmának. Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében perdöntő bizonyítékként fogadta el a meghallgatott tanú nyilatkozatát, annak ellenére, hogy az érintett személy nem rendelkezett közvetlen ismerettel a munkavállalók tényleges feladatairól. Ezzel szemben a kölcsönvevőnek a keresethez csatolt nyilatkozata – amely szerint a felek akarata mindvégig az érintett munkavállalók tartózkodási engedélyében szereplő FEOR szám szerinti foglalkoztatásra irányult – nem kapott megfelelő súlyt. A felperes ezzel összefüggésben hivatkozott a Kúria BH2019. 91. számon közzétett döntésében foglaltakra, amely szerint a közvetett, feltételezéseken alapuló nyilatkozat nem értékelhető perdöntő bizonyítékként, ha a tényleges jogviszonyban érintett szereplők nyilatkozata rendelkezésre áll.

[6] A felperes a munkaügyi bírság kiszabásával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a bírság mértékének alkotmányos korlátja az arányosság követelménye. A Kúria következetes gyakorlata szerint a közigazgatási szankció akkor tartható fenn, ha a hatósági mérlegelés és a bírósági felülvizsgálat a szankció indokoltságát és mértékét okszerűen, a releváns körülményekkel összefüggésben értékeli; ellenkező esetben a döntés jogszabálysértő. A bírság aránytalanságának érdemi vizsgálatának és indokolásának hiánya önmagában is jogsértéshez vezethet. A felperes álláspontja szerint „a jogerős ítélet az arányosság alkotmányos követelményét sértő jogszabálysértést tartalmaz, amikor a kiszabott 85.376.000.- Ft összegű munkaügyi bírságot változtatlanul fenntartotta, és annak alkotmányos arányosságát kizárólag a jogszabályi számítási mechanizmus formális ellenőrzésére szorította, anélkül, hogy érdemben vizsgálta volna: a megállapított jogsértés minősítése és jellege valóban indokolta-e a súlyosabb, differenciálást nem engedő jogkövetkezmény alkalmazását”. A közigazgatási bírság „büntetőjogi jellege” és alkotmányos következményei, valamint az arányosság követelménye tekintetében hivatkozott – ügyszám megjelölése nélkül – az Alkotmánybíróság, illetve a Kúria állandó gyakorlatára.

[7] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását, a felperes perköltségben marasztalását kérte a Korm. rendelet 4. § (1) bekezdésében, valamint a Btátv. preambulumban, 145. § (6) bekezdés d) pontjában, a Kfv.37.129/2020/10.,

Kfv.VII.45.097/2023/6. számú kúriai döntésekben, a Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.29.968/1999/8. számú döntésében, valamint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálatáról szóló 2/2015. (XI. 23.) KMK véleményben foglaltakra hivatkozva. Előadta, hogy minden bizonyíték azt igazolta, hogy a harmadik országbeli munkavállalókat gépkezelő munkakörben foglalkoztatták. Támadott határozatában az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben a tényállást teljeskörűen tisztázta. A munkaügyi bírság kiszabásával kapcsolatban előadta, hogy a jogalkotó már elvégezte az arányossági mérlegelést azzal, hogy az engedély nélküli foglalkoztatás esetére tételes összegű munkaügyi bírság kiszabását határozta meg. A hatóságnak nincs arra irányuló törvényi felhatalmazása, hogy a tételes összegű munkaügyi bírságot méltányosságból csökkentse.

A Kúria döntése és a döntés jogi indokai

[8] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontja ab) pontjának az alkalmazásával befogadta, mivel a felvetett – a harmadik országbeli munkavállalók foglalkoztatásának engedélyezésével kapcsolatos – jogkérdések a jogalanyok széles körét érintik, nagy számban előforduló új típusú ügyekben merültek fel, és a Kúria ezekben még nem foglalt állást közzétett határozatában.

[9] A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül [Kp. 115. § (2) bekezdés, Kp. 108. § (1) bekezdés]. Ennek során arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében a felülvizsgálati kérelemben felhívott jogszabályok megsértése nélkül jutott-e arra a következtetésre, hogy az alperes a tényállást az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben, teljeskörűen feltárta, a felperes a harmadik országbeli munkavállalókat engedély nélkül foglalkoztatta, ezért vele szemben a munkaügyi bírság szankció, a támadott határozatban meghatározott mértékben jogszerűen kiszabható volt.

[10] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a munkáltatónak az általa foglalkoztatott harmadik országbeli munkavállaló foglalkoztatási feltételei (pl. munkakör, FEOR szám) tekintetében a Harmtv., illetve a Btátv. alapján fennálló, az idegenrendészeti hatóság irányában teljesítendő adatszolgáltatási kötelezettsége független az adó- és vámhatósággal szemben fennálló, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvényben meghatározott, a foglalkoztatással kapcsolatos bejelentési kötelezettségétől. A felperes ezért az adóhatóságnak teljesített adatszolgáltatásra a harmadik országbeli munkavállalónak az engedélyben foglaltak szerinti foglalkoztatásával összefüggő hatósági eljárásban megalapozottan nem hivatkozhat. Mindezekon túl, a Kúria a harmadik országbeli állampolgárok foglalkoztatása tekintetében is irányadónak tekinti a Kfv.III.45.183/2022/7., Mfv.III.10.517/2017/3., Mfv.III.10.517/2017/3. számú közzétett döntéseiben foglaltakat, amelyek értelmében a foglalkoztató az állami adó- és vámhatósággal szemben fennálló bejelentési kötelezettségének akkor tesz eleget, ha a kötelezően bejelentendő adatokat – köztük a FEOR-számot – helyesen és határidőben megadja. A bejelentés elmulasztásának, illetve hibás teljesítésének a kimentésére az adminisztrációs hibára hivatkozás nem alkalmas.

[11] A peradatok szerint az idegenrendészeti hatóság az érintett harmadik országbeli állampolgárok magyarországi tartózkodását egyszerű ipari foglalkozású (FEOR 9310) munkakörben történő munkavállalás céljából engedélyezte. Az alperes támadott határozatában azt róta a felperes terhére, hogy az érintett munkavállalókat az engedélyben foglaltaktól eltérő munkakörben foglalkoztatta. Erre figyelemmel az a körülmény, hogy a FEOR-számnak az állami adó- és vámhatósághoz bejelentése tekintetében adminisztrációs hiba történt, illetve, hogy a felperes ezt a foglalkoztatás-felügyeleti ellenőrzés megkezdését megelőzően korrigálta, az engedély nélküli foglalkoztatás tekintetében irreleváns. Mindezekre tekintettel a foglalkoztatás-felügyeleti ellenőrzés során azokat a harmadik országbeli munkavállalókat, akik rendelkeztek a felperesnél történő munkavégzésre jogosító tartózkodási engedélyekkel, de az engedélyben rögzített munkakörtől eltérően foglalkoztattak, az alperes megalapozottan tekintette engedély nélkül foglalkoztatott munkavállalóknak.

[12] A hatékonyság követelménye a hatóságnak azt a kötelezettségét jelenti, hogy a lehető leggyorsabban, de a tényállás tisztázására vonatkozó követelmények sérelme nélkül folytassa le az eljárást. A felperes hivatkozott az Ákr. 4. §-a (a hatékonyság követelménye) megsértésére, az állítását megalapozó tényeket, okfejtést azonban felülvizsgálati kérelmében nem adott elő, ezért a Kúria ebben a körben nem vizsgálódhatott.

[13] Ha a döntéshozatalhoz nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, a hatóság bizonyítási eljárást folytat le [Ákr. 62. § (1) bekezdés]. Az Ákr. 3. §-a a hivatalbólíság elvével azonos tartalommal, a hivatalbólíság elemeként szabályozza a hatóság tényállástisztázási kötelezettségét, vagyis azt, hogy a hatóság hivatalból állapítja meg a döntéshez szükséges (releváns) tényállást és határozza meg a bizonyítás módját és terjedelmét. A hatóság tényállástisztázási kötelezettségének terjedelme az adott ügghöz igazodik, a tényállás tisztázása a konkrét ügy jogilag releváns (az ügy eldöntése szempontjából jelentős) tényeinek, körülményeinek a pontos, megfelelő mélységű megállapítását, feltárását jelenti.

[14] A felperes felülvizsgálati kérelmében iratellenesen állította, hogy a hatósági eljárás, illetve a peres eljárás során az érintett munkavállalók tényleges munkavégzésének tartalma tekintetében a tényállást nem tisztázták, amely sérti az Ákr. 62. §-ában foglaltakat. Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének [43]-[53] bekezdéseiben részletesen megvizsgálta, hogy az érintett munkavállalókat – a ténylegesen végzett munkafeladatokra figyelemmel – milyen munkakörben foglalkoztatták, és ennek eredményeként állapította meg az [54]-[55] bekezdésekben, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok (a kölcsönvevő munkáltató és a tanú vallomása, a munkaszerződés és a munkaköri leírás, illetve az eredeti hatósági bejelentés) azt támasztják alá, hogy a munkavállalókat a tartózkodási engedélyben foglaltaktól eltérő munkakörben (gépkézeltőként) foglalkoztatták.

[15] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének [60]-[62] bekezdéseiben, a bizonyítékok mérlegelése körében állást foglalt a harmadik országbeli munkavállalók tanúként meghallgatásával kapcsolatosan, az abban foglalt megállapítások helytállóak. A felperes az érintett munkavállalók tanúként meghallgatása mellőzésével kapcsolatos kifogásolásával lényegében a bizonyítékok felülmérlegelését kéri, ezért érvelése nem a tényállástisztázási kötelezettség körében értékelhető. A Kúria utal azonban arra, hogy a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt [Kp. 120. § (5) bekezdés]. A Kp. 78. § [A bizonyítás eljárási szabályai] és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § [A bizonyítás eredményének mérlegelése] alkalmazásával kapcsolatban következetes abban,

hogy a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének általában nincs helye, a bizonyítékok ismételt egybevetése, felülmérlegelése csak kivételesen, akkor lehetséges, ha a megállapított tényállás iratellenes, vagy a bizonyítékok hiányos, iratellenes, kirívóan okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó mérlegelése állapítható meg (Kfv.VII.38.167/2021/15., Kfv.V.37.705/2022/6., Kfv.VII.45.168/2022/7., Kfv.VII.45.207/2022/10., legutóbb megerősítette a 3/2026. JEH jogegységi határozat). A felperes felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratellenességére, vagy a bizonyítékok hiányos, iratellenes, kirívóan okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó mérlegelésére, illetve mindezek tekintetében a fenti jogszabályok megsértésére nem hivatkozott.

[16] A jogerős ítélet ellen jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással terjeszthető elő felülvizsgálati kérelem [Kp. 115. § (1) bekezdés]. A felülvizsgálati kérelemnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a felülvizsgálati kérelmet megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér [Kp. 115. § (2) bekezdés, 100. § (2) bekezdés b) pontja]. A felülvizsgálati kérelmet megalapozó jogszabálysértés megjelölésének elmaradása a kérelem olyan mértékű fogyatékosága, amelyre vonatkozóan hiánypótlási felhívás nem adható ki, illetve e hiányosság önként sem pótolható a kérelem benyújtására nyitva álló határidő letelte után (Kp. 104. §).

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmében a munkaügyi bírság összecszerúségét vitatta, nem jelölte meg azonban a felülvizsgálati kérelmet megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér, csupán általánosságban hivatkozott az Alkotmánybíróság, illetve a Kúria állandó gyakorlatára. Erre figyelemmel a felülvizsgálati kérelme ebben a körben érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan.

[18] Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta [Kp. 121. § (2) bekezdés].

A döntés elvi tartalma

[19] Ha a felperes felülvizsgálati kérelmében a munkaügyi bírság összecszerúségét vitatta, de nem jelölte meg a felülvizsgálati kérelmet megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér, csupán általánosságban hivatkozott az Alkotmánybíróság, illetve a Kúria állandó gyakorlatára, a felülvizsgálati kérelme ebben a körben érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan.

Záró rész

[20] A Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései értelmében, ha a pernyertes fél nem számít fel perköltséget, vagy az igényelt perköltség pontos összegét nem jelöli meg, a bíróság a perköltségről nem rendelkezhet. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése értelmében, ha a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíjat óradíj alapján kell meghatározni. Az alperes a perköltség felszámításra vonatkozó költségjegyzék nyomtatványt csatolta, az óradíj alapján történő perköltség számításához szükséges adatokat azonban abban nem tüntette fel, ezért a Kúria az igényelt perköltség pontos összegének megjelölése hiányában a perköltségről nem rendelkezhetett.

[21] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontjában és 50. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles. Az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetni. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[22] Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 116. § d) pont].

[23] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2026. május 26.

Dr. Varga Zs. András s.k.

a tanács elnöke

Dr. Cséffán József s.k.

előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán s.k.

bíró

Dr. Remes Gábor s.k.

Kúria
VII.Kfv.45.019/2026/8/I

11

bíró
Dr. Szilas Judit s.k.

bíró